

Ο ΒΟΛΒΟΣ ΕΝΟΣ ΚΡΙΝΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Παῦλος ὁ 1ος εἶχε μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν του ἓνα, ὅστις διὰ τὴν γενναίότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν πατρίδα εἶχε προαχθῇ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ. Ὁ Βαρῶνος Μόλδοφ, διότι τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ συνταγματάρχου, θὰ ἐπροβιβάζετο εἰς ἀνώτερον βαθμὸν, ἂν δὲν ἐπέσυρε καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον καὶ τὴν ἀντιζηλίαν μερικῶν ἐκ τῶν αὐλικῶν, διὰ τῶν ραδιουργιῶν τῶν ὁποίων διωρίσθη φρουράρχος τοῦ φρουρίου Νότεμπερ, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς φυλακὴ τῶν πολιτικῶν καταδικῶν.

Εἰς τὸ ἀπόκεντρον καὶ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος ὁ Βαρῶνος, ἂν καὶ νέος, ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ χαροποιόν, τὰ ὁποῖα ἐχαρρακτίζον αὐτόν.

Τὰ ὄνειρά του περὶ προβιβασμοῦ καὶ δόξης ἠφανίσθησαν εἰς τὴν μονότονον ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διέρχεται εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, θὰ κατεκυριεύετο δὲ ἐντελῶς ὑπὸ μελαγχολίας, ἂν δὲν εἶχε νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ θησαυροῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε κληροδοτήσει εἰς αὐτὸν ἡ ἀποθανοῦσα σύζυγός του — τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του *Ελένης*.

Χάριν αὐτῆς ἐξηκολούθει καθ' ἐκάστην νὰ πράττῃ τὸ καθήκον του μὲ εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα, διὰ δὲ τοῦ φιλανθρώπου τρόπου του πρὸς τοὺς φυλακισμένους, ἐκέρδησε τὴν ἀγάπην αὐτῶν. Τόσον καλῶς καὶ τόσον ἀμερολήπτως ἐξεπλήρωνε τὸ καθήκον του, ὡς φρουράρχος, ὥστε οἱ ἐχθροὶ του δὲν εὗρισκον τίποτε νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ τὸν βλάψουν πλέον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Μεταξὺ τῶν φυλακισμένων ἦτο καὶ νεανίας τις ὅστις εἶχε σταλῇ διὰ τὴν ἀθυροστομίαν καὶ τὰς φιλελευθέρους ιδέας του. Ὁ νέος οὗτος ὠνομάζετο πρίγκηψ Βαλκίνσκιος καὶ ἀνῆκεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας οἰκογενεῖας τῆς Ῥωσσίας.

Ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἔτη ὁ νέος οὗτος πρίγκηψ ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐμαραινέτο ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου ἀναμμένων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ν' ἀνακληθῇ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ συγγενεῖς του ἦσαν καὶ πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ, κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπῆρεν ἀψήφιστα, διότι ἦτο βέβαιος, ὅτι αὐτοὶ θὰ μετεχειρίζοντο ὅλα τὰ μέσα πρὸς ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅσῳ μᾶλλον τὸν παρεκάλουν νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ τὸν ἐλευθερώσῃ, τόσῳ μᾶλλον καθίστατο δυσκολώτερος, καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς ἐμ-

πόδισεν ἀπὸ τὸ νὰ τῷ ἀναφέρωσι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του!

Ἀμα ἔφθασεν ἡ εἰδήσις αὕτη εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ νέου πρίγκηπος, κατεκυριεύθη ὑπὸ τρομερᾶς μελαγχολίας καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἠσθένησεν.

Ὁ φρουράρχος Μόλδοφ καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὴν οἰκογενεάν του ἔλαβε μεγάλην πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν καὶ δὲν ἐφήρμοζεν εἰς αὐτὸν τὸν κανονισμόν τοῦ φρουρίου, ὅστις ἦτο πολὺ αὐστηρὸς· ἀλλὰ τὸν μετεχειρίζετο μὲ ἐπιείκειαν, καὶ μάλιστα τὸν προσεκάλει συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸν ἄφινεν ἐλεύθερον νὰ ἀπερνᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκεῖ μετὰ τῆς μικρᾶς κόρης του.

Αὐτὸς ὅμως ἀντὶ νὰ ἦναι εὐγνώμων διὰ τὰς περιποιήσεις τοῦ φρουράρχου καὶ νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τὴν θέσιν του, ἐπωφεληθεὶς τὰς σκοτεινῆς ἐσπέρας, ἐνεδύθη τὴν στρατιωτικὴν στολὴν τοῦ φρουράρχου καὶ προσεποιήθη ὅσον καλῶς τὸ βᾶδισμα καὶ τὰς λοιπὰς κινήσεις του, ὥστε ἐξηπάτησε τοὺς σκοποὺς καὶ οὐ κατάρθωσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ φρουρίου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΙΛΗΝ ΜΟΙ « ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. »

Αἰτία καὶ θεραπεία τῆς διαφθορᾶς τῆς φύσεως, καὶ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Πόσον διεσθάρ' ἡ φύσις,
Τῶν ἀνθρώπων παντελῶς,
Κ' ἡ καρδία των ἐπίσης
Δολερὰ εἶν' ἐντελῶς,
Ἐνεκὸν τῆς ἀμαρτίας
Τῶν Προγόνων τῆς φρικτῆς,
Τῆς αὐτῶν παρανομίας
Θείας ἐντολῆς ῥητῆς.

Ἄρα ἡ κληρονομία
Εἶναι Προπατορικῇ.
Πᾶσι δὲ κοινὴ, βουλὴ
Τοῖς ἀνθρώποις, γενικῇ.
Τίς λοιπὸν θὰ ἀπαλλάξῃ
Τοὺς δυσμοίρους ἐξ αὐτῆς;
Ποῖος θὰ ἀποτινάξῃ
Τὸν βαρὺν ζυγὸν αὐτῆς;

Ἀνθρώπος οὐδεὶς βεθαίως
Εἶν' εἰς τοῦτο ἱκανός,
Πᾶθει τῷ κοινῷ μοιραίως
Ὡς καὶ οὗτος κοινωτός.
Οὐδ' Ἀρχάγγελος ἐπίσης

Δύνатаι νὰ πράξῃ τι,
Κ' ἡ τῶν Ἀρχαγγέλων φύσις
Εἰς αὐτὸ ἀδυνατεῖ.

Μόνος ὁ Θεὸς τὸ πράττει
Ὁ τῶν ὅλων ποιητής,
Τοὺς δυστήνους ἀπαλλάττει
Καταδικῆς τῆς φρικτῆς,
Ναί, τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου
Τοὺς βροτοὺς ἀναγεννᾷ,
Τοὺς ποιεῖ φωτὸς τοῦ θείου
Τέκνα, κτίσματα καινά.

Ὅθεν δεῦτε δεσθῶμεν
Τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Θεοῦ,
Ὅπως ἐλευθερωθῶμεν
Τοῦ δεινοῦ, σκληροῦ ζυγοῦ,
Χάρτι τε καὶ ἀξίᾳ
Τῇ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
Καὶ Αὐτοῦ τῇ μεσιτείᾳ
Τοῦ ἐνδόξου Ἀντρωτοῦ.

Ἐν Κων/πόλει Κ.

Τὸν ἀνωτέρω ὕμνον μᾶς ἀπέστειλεν ὁ καλὸς φίλος τῶν παιδίων καὶ πρώην συνεργάτης μας κ. Γ. Καζάκος, ὅστις μόλις χάριτι θεῷ διεσώθη ἐκ μεγάλης ἀσθενείας. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὅπως ὅταν συνειργάζετο μεθ' ἡμῶν οὕτω καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ λησμονῇ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς τῆς Ἐφ. τῶν Παιδίων, ἀφοῦ ἔχει τὸ χάρισμα τοῦ στιχορρεῖν!